

Bilag til f. t. l. om vandforsyning.

sen, lov om et Hovedstadsråd, og skitsens øvrige kompetencer til Hovedstadsrådet.

§ 12.

Denne bestemmelse om mulighed for at påbyde samarbejde mellem vandforsyninger er ny, og må ses som en nødvendig følge af formålsbestemmelserne. Bestemmelsen sigter ikke på vandprisspørgsmålet, og vilkårsfastsættelsen efter stk. 2 drejer sig om det egentlige samarbejde mellem to eller flere parter, men ikke det udadvendte spørgsmål om vandprissfastsættelser, ved f. eks. vandeksport som henhører under reglerne i § 15.

§ 13.

Bestemmelsen svarer til den nugældende vandforsyningslov § 23, idet dog bemærkes, at bestemmelsen her er udvidet til også at omfatte offentlige vandforsyningsanlæg. Baggrunden for denne udvidelse er, at der har vist sig et behov for en sådan udvidelse på baggrund af en række foreliggende sager.

Københavns kommune har i et ændringsforslag foreslået en tilføjelse til § 13, hvorefter kommunale vandforsyninger dog kan forlange, at distribueringen af vandet indenfor en anden kommunes grænser sker ved vedkommende kommunes foranstaltning. Hensat til Hovedstadsrådets ansvar for en planmæssig udbygning, drift og samordning af vandforsyningen i regionen, er det dog næppe hensigtsmæssigt at overlade en sådan kompetence til den enkelte kommunale vandforsyning, idet der samtidig kan henvises til 13.4., hvorefter anlæggets ejer skal holdes skadesløs ved sådanne leveringer.

§ 13.3. Denne bestemmelse er en tydeliggørelse af udvidelsen af § 13, stk. 1, og skal ses i sammenhæng med Hovedstadsrådets øvrige beføjelser, samt plangodkendelsen efter § 3. Den omhandlede leveringspligt kan således dreje sig om levering til områder både i og udenfor kommunen. Ved levering til andre kommuner forudsættes det, at mere detailprægede spørgsmål, herunder opkrævning af betaling, forestås af modtagerkommunen.

§ 13.4. Svarer i hovedtræk til vandforsyningslovens § 22, stk. 3, idet den omhandlede skadesløsholdelse ved leveringspligt i henhold til 13.3. for så vidt angår »i alle forhold« sigter på nye omkostninger alene med henblik på den pålagte levering.

Bestemmelsen skal her ses på baggrund af, at det efter skitsens § 15 er kommunalbestyrelsen i forbrugskommunen, der fastsætter vandafgiften for de enkelte forbrugere, således at det leverende

vandværk ikke har sikkerhed for dækning af sine udgifter alene gennem vandafgiften m. v. I øvrigt skal det om den nugældende vandforsyningslovs § 22, stk. 3 bemærkes, at det udtales i folketingsudvalgets betænkning af 1969, at ministeren har oplyst overfor udvalget, at reglen i § 22 ikke skal ses som udslag af et almindeligt princip for leveringsvilkår fra et fælles vandforsyningsanlæg i et udviklingsområde, og at man antagelig i en række fremtidige tilfælde, hvor der skal oprettes vandværker i sådanne områder, vil undlade at give den oprettende kommune eneret til bestemte vandmængder; man vil tværtimod forpligte kommunen til at levere vand fra værket til andre kommuner, som værket ligger naturligt for, i det ubestemte omfang, kommunerne får brug for vandet. I så fald må alle kommunerne senere deltage i videreudbygning af vandforsyningen til en fælles pris for det pågældende og senere værker. Prisreglerne i § 22 har herefter kun betydning, hvor der allerede er givet eller fremtidig måtte blive givet en kommune eneret til en bestemt vandmængde.

Københavns kommune har i et alternativ forslag ønsket at udvide princippet i vandforsyningslovens § 22, stk. 3 til at omfatte pålæg om samarbejde og udbygning samt levering indenfor kommunen. Udgifterne i denne forbindelse må dog ses på baggrund af kommunens ansvar for vandforsyningen indenfor sine egne grænser, og mulighed for selv at fastsætte vandafgifter m. v., jfr. skitsens § 15.

§ 14.

Også denne bestemmelse skal ses i sammenhæng med formålsbestemmelsen samt Hovedstadsrådets beføjelser i henhold til § 10 og § 13, stk. 1 og 3, idet disse bestemmelser ellers kunne blive illusoriske i visse tilfælde. Bestemmelsen går alene på en faktisk fysisk udbygning af allerede eksisterende værker, men derimod ikke på spørgsmål omkring finansiering, afskrivningstakt m. v. i forbindelse med udbygningen.

§ 14.2. Såfremt private vandforsyninger ikke finder at kunne opfylde pålæg i henhold til § 13 eller § 14 vil vandforsyningsselskabet formentlig i lighed med de nugældende regler kunne træffe beslutning om nedlæggelse.

Efter 14.2. kan selskabet imidlertid kræve sig overtaget af kommunen, hvis det ikke finder at kunne foretage den krævede udbygning efter 14.1. Med vendingen »af kommunen« sigtes på den kommunale vandforsyning i den kommune, hvor det private vandforsyningsanlæg er beliggende. Såfremt der ikke i kommunen findes en